

ПАСХАЛНО СЛОВО

Воскресение Христово видевше, поклонимся святому Господу Иисусу... – Като видяхме Христовото възкресение, да се поклоним на светия Господ Иисус...

(Стихира от възкресната утрень след евангелското четиво)

Възлюбени във възкръсналия наш Спасител братя и сестри, чеда на Светата Православна Църква!

Богогласната лира на Светия Дух, преподобният наш отец Симеон Нови Богослов пита: „Защо свещената песен... не гласи ‘като повярвахме в Христовото възкресение’, а какво? — ‘като видяхме Христовото възкресение, да се поклоним на светия Господ Иисус, Едничкия безгрешен’? Как Светият Дух ни подбужда да пеем: ‘като видяхме Христовото възкресение’..., след като ние не сме го видели, тъй като Христос е възкръснал преди повече от хиляда години, пък и тогава никой не е видял как е възкръснал? Нима църковната песен ни учи да изричаме лъжа? Да не бъде!... Напротив, тя ни е завещала да възгласяме с тия думи съвършена истина, като ни напомня за това възкресение Христово, което става във всекиго от нас, верните, става не просто, а светоносно, като блести със сиянието на Неговото Божество и с нетление. Светоносното присъствие на Духа сочи извършилото се в нас възкресение Господне и нещо повече — дава ни благодат да видим самия възкръснал Христос Господ.”

Уви, непостижими са тия духовни висини за нас, днешните съсухрени полухристияни. Ала са прекрасни, защото от тях бликат мощно благодат и истина! Да можем да съберем поне живителни капки от тях! Ах, колко голям данък плащаме на колебанията, на съмненията, на маловерието, с които нагло ни залива светът, този свят, който все още не е забравил да изговаря думата „истина” и това комай е всичко, що му е останало от Истината! Блещукането на нещата светът гръмка нарича истина. Както казва свети Николай Сръбски — „Все едно тъмничарят, който само е чувал за слънцето, да нарече нощната светулка слънце.” Но да не се боим от наглостта на света! Та могат ли неговите „истини” да се нарекат истини, щом се пропукват и рухvat пред смъртта? Истина може да бъде само това, що надживява смъртта, само това, що унищожава и побеждава смъртта. А единственият победител на смъртта е Христос Господ. Тъкмо затова Истина е сам Христос и всичко, що е от Него; тъкмо затова извън Христа няма истина. Ето го и първото стъпало към шеметната надприродна висота на свети Симеоновото духовно съзерцание — Христовото възкресение е не просто истина, а мерило за истина, извор на истина, който пои, оживотворява, преобразява човешката душа, прави я живо обиталище на Истината. В такава душа скритото неверие, съмненията, колебанията, маловерието почват да се топят под лъчите на Божията благодат. Същите тия лъчи нежно съгръват вялата, повърхностна, крехка вяра и тя започва да заяква, да вижда все по-ясно, да става все по-усетлива за Истината. Така от не дотам ясна душевна нагласа вярата става жива мисъл, живо чувство за

Бога, живо усещане за Неговото всеприсъствие; вярата става и мъка, болка по Господа, когато душата се чувства отдалечена от Него; вярата става тиха радост и покой, когато Божията светлина облива и умиротворява душата; най-сетне тази жива, хранена от благодат и истина вяра става едничкото наше сигурно знание. Ето го и второто стъпало от наднебесната духовна лествица на свети Симеон Нови Богослов. Ала достъпно ли е то за нас? Да, с Божията помощ. Но само при условие че стремежът ни към това стъпало е ясно осъзнат, свободно избран, жив, силен. В противен случай нашата вяра може да се окаже като тръстика, полюшвана от всеки повей на съмнение и ние по думите на Апостола да заприличаме на морски вълни, издигани и размятани от вятъра (Иаков 1:6).

„Вярвам, Господи! Помогни на неверието ми” (Марк. 9:24) — как сладко е с този безмълвен покаен стон, с жажда за жива вяра и със спомена за херувимските мисли на свети Симеон Нови Богослов да пеем „като видяхме Христовото възкресение, да се поклоним на светия Господ Иисус...” Как сладко е да вярваме и да знаем, че Христос възкръсна, за да стане Възкресител. Наш Възкресител. Възкресител на нашите души и на нашите тела. Няма човешка истина, която може да устои пред смъртта и няма смърт, която може да устои пред възплътената Истина, пред Богочовека Иисус Христос! Да гладуваме и жадуваме за още вяра означава да гладуваме и жадуваме за още истина, за още живот, да гладуваме и жадуваме Христос да ни дарява Себе Си чрез Своето възкресение, защото — пак по думите на свети Симеон Нови Богослов — „възкресението и славата на Христос ... са наше собствено възкресение...” Благословен глад и благословена жажда! Дано се пробудят те и у нас! Чрез Своите животворящи Тяло и Кръв Христос Господ става едно със Своите люде, с тия, що истински гладуват и жадуват за Него, приобщава ги към възкресението Си, става техен Възкресител и пребъдва неотлъчно в тях и с тях — и до гроба и подир гроба и сега, и всякога, и в безкрайността на бъдещия век! Амин.

Христос възкресе! Воистинно възкресе!

Пасха Христова, 2008 г.